

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Złotoryi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Michał Misiak
Protokolant:	Łukasz Smolarek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej-----

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2019 r. w Złotoryi

sprawy

L. K. (K.)

urodz. (...) w Z.

syna E. i I. z domu J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 grudnia 2018 roku w Z. woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikami kolejno 0,93 mg/l, 2,13 promila oraz 2,31 promila alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) w ruchu lądowym

to jest o czyn z art. 178a§1 kk

I. na podstawie art. 66§1 kk i art. 67§1 kk warunkowo umarza postępowanie przeciwko L. K. za zarzucany mu czyn na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II . na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec L. K.:

- zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jeden) roku,

- świadczenie pieniężne w wysokości 3000 (trzy tysiące) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 63§4 kk na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 21 grudnia 2018 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 70 zł, a na podstawie art. 7 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 60 zł.

.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 21 grudnia 2018 r. w Z. około godz. 23.30 L. K. przeparkowywał swój samochód S. o nr rej (...). Dokonał on kilku manewrów na parkingu przy ulicy (...), wjechał także na chodnik, położony wzdłuż parkingu, nie wyjeżdżał samochodem na ulicę. L. K. kierował samochodem, będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie o godz. 23.42 – 0,93 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, II badanie o 23.58 – 2,13‰ alkoholu w wydychanym powietrzu, III badanie o godz. 00.19 – 2,31 ‰ alkoholu w wydychanym powietrzu).

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego L. K. – k. 29,

zeznania świadka J. B. – k. 32,

protokół badania stanu trzeźwości – k. 3.

L. K. ma obecnie 63 lata, jest żonaty, ma troje dorosłych dzieci, ma wykształcenie zawodowe, jest technikiem mechanikiem, pracuje w firmie (...) i zarabia 4000 złotych netto miesięcznie, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie był karany. W dniu 21 grudnia 2018 r. zostało mu zatrzymane prawo jazdy. W przeszłości L. K. dopuszczał się naruszeń przepisów prawa o ruchu drogowym, jednak ostatni mandat otrzymał w roku 2014.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 13, 29,

zapytanie o karalność - k. 15,

postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy – k. 9-10,

informacja ze Starostwa Powiatowego w Z. – k. 11,

wykaz naruszeń – k. 17-18.

L. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn.

Stan faktyczny sprawy nie budził wątpliwości, gdyż oskarżony od początku postępowania ze swoim udziałem przyznawał się do zarzucanego mu czynu, a pozostałe, wymienione w poprzedniej części uzasadnienia dowody, potwierdziły jego wyjaśnienia. W szczególności, świadek J. B. potwierdził, że widział jak oskarżony poruszał się samochodem jedynie w obrębie parkingu, wjeżdżając również na chodnik, ale nie wyjeżdżając na jezdnię. Potwierdził ten świadek również, że oskarżony jeszcze na miejscu zdarzenia tłumaczył się, że jedynie przeparkowywał swój samochód.

Podobnie, brak było wątpliwości co do zasadności kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego, zaproponowanej przez oskarżyciela publicznego w zarzucie aktu oskarżenia.

Nie budzi bowiem wątpliwości to, że kierowanie przez oskarżonego po ogólnie dostępnym parkingu (a zatem w ruchu lądowym) samochodem w stanie nietrzeźwości zakazane jest na mocy art. 178a§1 kk i zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 (jak również obowiązkowymi środkami karnymi).

Najważniejszą kwestią do rozważenia pozostawała zatem reakcja karna na popełnione przez oskarżonego przestępstwo.

Sąd wziął pod uwagę to, że oskarżony był w stanie upojenia alkoholowego, o czym świadczą nie tylko wyniki badania zawartości alkoholu w jego organizmie, ale także sposób dokonywania manewrów samochodem, gdy obserwujący to zdarzenie policjant uznał to w pierwszej chwili za spowodowane zawałem, jak również bełkotliwa mowa oskarżonego.

Oskarżony prowadził jednak samochód w warunkach ruchu parkingowego, a zatem na ograniczonej przestrzeni, z niewielkimi prędkościami, gdy faktycznie inne pojazdy nie były wtedy w ruchu, jak również, z uwagi na porę dnia, ruch pieszych był znikomy.

Z tych względów, sąd uznał, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, jakkolwiek nie niski, nie może zostać uznany za znaczny.

Sąd uwzględnił także właściwości osobiste oskarżonego, jego ustabilizowany tryb życia, pracę i uznał, że te okoliczności wskazują na pozytywną prognozę kryminologiczną.

Z tych powodów sąd uznał, iż w pełni wystarczające jest, zamiast wymierzania kary, zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania na średni okres próby, wynoszący dwa lata, o czym sąd orzekł w punkcie I części dyspozytywnej wyroku.

Celem wzmocnienia prewencyjnego i wychowawczego charakteru okresu próby, sąd uznał za konieczne zastosowanie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie 3000 złotych i zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. Rozwiązania te, w zakresie wysokości i czasu trwania, nie przekraczają zdolności zarobkowych oskarżonego, stanowiąc będą natomiast wystarczającą dolegliwość, przeciwdziałającą ewentualnym kolejnym takim zachowaniom, a także będą stanowić sprawiedliwą reakcję na zachowanie oskarżonego, który był wtedy w stanie znacznego stopnia nietrzeźwości. Dodatkowo sąd zaliczył na poczet zakazu okres zatrzymania prawa jazdy.

Z tych względów, sąd orzekł, jak w punktach II-III części dyspozytywnej wyroku.

Jako, że oskarżony uzyskuje dochody z pracy, brak było podstaw do uznania, iż nie jest w stanie uiścić kosztów sądowych i opłaty, o czym sąd orzekł w punkcie IV wyroku.